

Ejderha ve Kirpi

Jane MEADOW

Ejderha ve Kirpi

Jane MEADOW

Ormanın tam kalbinde, ağaçların uzun, yosunların yumuşacık olduğu yerde kocaman bir ejderha yaşırdı. Pulları yosun rengindeydi, karnı ise soluk sarıydı. Büyük, yuvarlak kehribar gözleri ve küçük, yuvarlak boynuzları vardı. Ayakları geniş ve ağırdı; küt tırnakları yere vurdukça gümbürderdi. İyi kalpliydi, ama adım attığı yere hiç bakmazdı.

Ejderha ormanda dolaşmayı çok severdi. Neşeli bir şarkı mırıldanır, kısa kanatlarını sallardı. Ama kocaman ayakları çalıları ezer, çiçekleri dümdüz ederdi. Bir çıtırtı duyunca "Eyvah!" derdi. "Kusura bakmayın, küçük bitkiler!" Ama hiç yavaşlamazdı. Yolundan kaçışan minik canlıları fark etmezdi.

Güneşli bir sabah ejderha, böğürtlenliklerin yakınında yürüyordu. Tam yolunun üstündeki minik kirpiyi görmedi. Kirpi o kadar küçüktü ki ejderhanın ayak izine sığırdı. Yuvarlak gövdesi, uçları krem rengi kahverengi dikenlerle kaplıydı. Yumuşak, açık kahverengi bir yüzü ve parlak, koyu renk gözleri vardı. Başını kaldırıp devasa ayağın üstüne doğru indiğini gördü.

Çoğu küçük hayvan kaçıp giderdi. Ama bu kirpi cesurdu. Kıpırdamadan durdu ve seslendi: "Hey, koca dostum! Adımına dikkat et!" Ejderha tam zamanında durdu. Ağır ayağı kirpinin hemen üstünde havada asılı kaldı. "Aman Tanrım!" dedi ejderha. "Neredeyse üstüne basıyordum! Çok özür dilerim. Aşağıda olduğunu görmedim."

Kirpi gülümsedi. "Sorun değil. Sen çok büyüksün, ben de çok küçüğüm. Ama belki daha sık aşağı bakabilirsin?" Ejderha kocaman başını eğdi. Kehribar gözleri kırıştı. "Denerim," dedi. "Ama buradaki dünya o kadar ilginç ki yere bakmayı unutuyorum." Kirpi başını salladı. "Bu konuda sana yardım edebilirim!"

"Bana yardım mı edeceksin?" diye sordu ejderha. "Elbette!" dedi kirpi. "Ama önce arkadaş olabilir miyiz?" Ejderhanın geniş burnu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bunu çok isterim. Buradaki tek ejderha benim ve kendimi yalnız hissediyorum." Kirpi kıkırdadı. "Ben de bir ejderhayla arkadaş olmak isteyen tek kirpiyim. Yani birbirimize tam uyuyoruz!"

Kirpi, ejderhanın yüzüne daha yakın olmak için bir mantarın üstüne tırmandı. "Şimdi beni izle," dedi. "Önce yavaş bir adım at. Ayağını yukarı kaldır ve yere koymadan önce bak." Ejderha denedi. Ağır ayaklarından birini kaldırdı ve dikkatle baktı. "Böyle mi?" diye sordu. "Evet!" dedi kirpi. "Sonra çevrene bak, küçük canlıları ara."

Ejderha çalıştı. Bir yavaş adım attı, sonra bir tane daha. Yere baktı. Yürüyen karıncaları, sürünen böcekleri ve bir yaprağın altına saklanan minik bir fareyi gördü. "Onları görüyorum!" dedi. "Onları daha önce hiç görmemiştim!" Kirpi sevinçle bağırdı. "Harika iş! Artık dikkatli davranıyorsun." Ejderha yeni becerisiyle gurur duydu.

Kısa süre sonra diğer küçük hayvanlar da fark etti. Çalıların ve kayaların arkasından bakmaya başladılar. Bir sincap cıvıladı: "Güvenli mi?" Kirpi el salladı. "Çıkın dışarı! Ejderha artık dikkatli!" Hayvanlar tek tek yaklaştı. Ejderha hiç kıpırdamadan durdu. "Merhaba, küçük dostlar," dedi yumuşak bir sesle. "Size zarar vermeyeceğim."

Tavşan hoplayarak öne çıktı. Tilki sürünerek yaklaştı. Fare koşarak dışarı fırladı. Hepsi ejderhanın kocaman ayaklarına baktı, ama ayaklar kıpırdamadı. "Gerçekten bizi ezmeden yürüyebilir misin?" diye sordu tavşan. Ejderha başını salladı. "Arkadaşım kirpi bana öğretti. Yavaş yürüyorum ve yere bakıyorum." Hayvanlar gülümsedi. "Öyleyse hadi oynayalım!"

Ejderha en iyi oyun arkadaşı oldu. Sincapların kuyruğuna tırmanmasına izin verdi. Kuşların boynuzlarına konmasına izin verdi. Kirpinin burnunun üstüne binmesine izin verdi. Saklambaç oynadılar ve ejderha ağaçların arkasına saklandı—ama kuyruğu hep dışarıda kalıyordu! Küçük canlılar güldü, ejderha da güldü. Büyük kehribar gözleri sevinçle parladı.

Ama bir gün ejderha unuttu. Bir kelebeęi görüp peşinden koştu, eğreli otlarının arasından hızla gümbürdeyerek geçti. "Dur!" diye bağırdı kirpi. "Dikkatli olmayı hatırla!" Ejderha hemen durdu. Aşağı baktı ve ayağının tam önünde bir fare ailesi gördü. "Ah! Teşekkür ederim, küçük dostum," dedi. "Neredeyse unutuyordum."

Ejderha derin bir nefes aldı. Yavaşladı ve yeniden yere baktı. "Özür dilerim, küçük fareler," dedi. "Daha dikkatli olacağım." Fareler mutlu mutlu ciyaklayıp güvenli bir yere kaçtı. Kirpi ejderhanın parmağını okşadı. "Sorun değil. Herkes bazen unuttur. Önemli olan yeniden denemen." Ejderha gülümsedi. "Hatırlamama hep sen yardım ediyorsun."

O günden sonra ejderha ve kirpi en iyi arkadaş oldular. Her gün birlikte yürüdüler. Ejderha yavaş adımlarla yürüdü, küçük canlılara dikkat etti. Kirpi burnunun üstüne bindi ve "Yol açık!" diye seslendi. Diğer hayvanlar ejderhaya tamamen güvendi. Artık her zaman dikkatli olacağını biliyorlardı.

Orman daha mutlu bir yer oldu. Ejderha bütün küçük canlılarla oynadı ve kimse korkmadı. Kirpi ejderhaya iyiliğin başkalarını düşünmek olduğunu öğretti. Ejderha da kirpiye en büyük dostun bile yeni bir şey öğrenebileceğini öğretti. Birbirine hiç benzemeyen bir çifttiler, ama birbirlerine tam uyuyorlardı.

Ve böylece, yemyeşil ormanda kocaman bir ejderha ile minik bir kirpi herkese gösterdi ki nazik dostluk davranışlarımızı değiştirebilir. Ejderha yavaş yürümeyi ve yere bakmayı öğrendi. Kirpi cesaretin bir dost kazandırabileceğini öğrendi. Bütün hayvanlar da iyiliğin dünyayı herkes için daha güzel bir yer yaptığını öğrendi.